

Сёння шмат людзей, у тым ліку і тых, хто лічыць сябе веруючымі, якія, карыстаючыся гарадскім транспартам, не купляюць ці не кампасціруюць білетаў. Людзі на гэтую тэму могуць знайсці розныя апраўданні: я не купляю білета, бо многія так робяць; я пакуль не зарабляю грошай, таму не маю на білет; я нікому не шкоджу і яшчэ шмат іншых аргументаў. Для некаторых гэта як забава: ці зловяць мяне; ці змагу я ўцячы, калі будзе такая неабходнасць? А як павінна быць на самой справе?

Што датычыць пазіцыі каталіцкага Касцёла, то ён афіцыйна на гэтую тэму не выказаўся і не выдаў ніякай дэкларацыі ці пастановы. Але трэба сказаць, што для веруючага чалавека, хрысціяніна, такія паводзіны грэшныя. Чаму? Перш за ўсё, таму што ў гэтай сітуацыі гаворка ідзе пра падман і крадзеж. У першую чаргу, я падманваю і абкрадаю вадзіцеля, паколькі карыстаюся яго паслугамі. А гэтая сітуацыя падобна да такой, калі я, напрыклад, прыйшоў у рэстаран, наеўся і не заплаціў. † Абдумваючы згаданыя вышэй аргументы, якія людзі ўжываюць, каб апраўдаць сябе, можна сказаць: калі хтосьці гаворыць, што не мае, чым плаціць, няхай не карыстаецца гарадскім транспартам. Тое, што многія так робяць, не значыць, што я таксама павінен так сябе паводзіць. Я не павінен быць такім, як іншыя, я павінен быць сабой. Бо што было б, калі б усе людзі, якія карыстаюцца грамадскім транспартам, перасталі плаціць і купляць білеты? Хутчэй за ўсё, мы б тады не мелі магчымасці ім карыстацца. Давайце падумаем: кожны транспартны сродак патрабуе рамонт, запраўкі, замены некаторых частак. А за якія грошы гэта рабіць? Калі з гэтым цяжка пагадзіцца, то, можа, трэба перастаць карыстацца грамадскім транспартам, а пачаць займацца спортам, напрыклад, хадзьбой на доўгія дыстанцыі.

Існуюць, аднак, сітуацыі, калі, напрыклад, мы не можам купіць білет, а абавязкова павінны даехаць кудысьці, калі мы спяшаемся, але аказваецца, што ў нас няма з сабой грошай. Такія сітуацыі можна апраўдаць. Але заўсёды, калі чалавек, што карыстаецца гарадскім транспартам, дабравольна і свядома не плаціць за праезд, ён робіць амаральны ўчынак. А тым больш той, хто лічыць сябе хрысціянінам, павінен пазбягаць такіх учынкаў. У часы Пана Езуса, калі карысталіся перавозкамі на вярблюдах, чалавек таксама павінен быў заплаціць за аказанне яму паслугі.

Гэта ж датычыць і перадачы адзін аднаму пракампасціраваных білетаў падчас пасадкі і высадкі з аўтобуса. Тут можна гаварыць пра людскую салідарнасць і пра аказанне ўзаемнай дапамогі, а аднак, калі карыстаюся, павінен заплаціць.

Трэба памятаць, што язда “зайцам” — гэта грэх для хрысціяніна, калі ён робіць гэта свядома і дабравольна. А калі я лічу сябе хрысціянінам, я павінен старацца пазбягаць такіх паводзін.